

δος τῶν νήσων, δοῦξ τῆς Σαξωνίας, μέγας Steward τῆς Σκωτίας κλπ. κλπ. Ὅτε δὲ καὶ ὁ πατήρ του ἀποθάνῃ, ἡ ἀσθενὴς αὐτοῦ χεὶρ θὰ κρατήσῃ τὸ σκήπτρον ὑφ' ὃ ὑποτάσσονται ὑπὲρ τὰ διακόσια ἑκατομμύρια ὑπηκόων παντὸς ἔθνους, πάσης χώρας, πάσης γλώσσης. Ἡ εὐγενὴς φυσιογνωμία τοῦ νέου τούτου, ἔχοντος ἐπίσης πρῶτον ἐπίμηκες, ὀφθαλμοὺς ἐκφραστικούς, καὶ εἶνα μακρὰν σχετικῶς, ὑπενθυμίζει τὴν τοῦ ἡμετέρου βασιλέως Γεωργίου, ὅτε ἀμύσταξ ἔτι καὶ ἡδύσκων κατήρχετο ἐκ Δανίας. Πέριξ τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἐπισήμων ξένων βλέπω τινὰ τῶν μελῶν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, τὴν πονηρὰν ὡς ἀλώπεκος μορφήν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Γερμανίας Ράδοβιτς, τὴν ὀχρὰν καὶ ἀπαθῆ ὄψιν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Τυρκίας, τὸν ἀθλητικὸν πρεσβευτὴν τῆς Αὐστρίας πρίγκηπα Βρέντε, τὸν μικρόσωμον καὶ ἀεικίνητον πρεσβευτὴν τῆς Ἰταλίας μαρκήσιον Κουρτοπάσσην, ὅστις μὲ τὴν μίαν διόπτραν προσηλωμένην εἰς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ μὲ τὴν ἐπικίνδυνον εἶνα τοῦ περιστρέφεται ὡς πυροτέχνημα. Πάντες οἱ ὑπουργοὶ εἶνε παρόντες, πλὴν τοῦ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν νομίζω. Ἰδοὺ ὁ Καλλιγᾶς ὡς κορέας κατὰ Ἰανουάριον, ἐξηντλημένος ἐκ τῆς κατὰ τῶν κερασφόρων ζώων πάλης του. Ἰδοὺ ὁ πυρρὸς Ράλλης, ἐπιμελής καὶ ἀμέριμνος ὡς ἐμποροπλοίαρχος. Ἰδοὺ τὰ ὀμματοῦαλια, ἡ μύτη καὶ ὁ μύσταξ τοῦ Λομβάρδου, τριὰς ἀδιαιρέτος καὶ ὁμοούσιος, ἧς ἐκάστη ὑπόστασις καθβαλκεύει τὴν ἄλλην. Ἰδοὺ καὶ ὁ Τρίκούπης ἀγριωπὸς καὶ βλοσυρὸς ὡς Βροῦτος πάσχων ἐκ κωλικοπόνου. Ἡ μορφή του εἶνε πάντοτε Nord-Nord-West. Νομίζεις ὅτι θὰ ἐγερεθῇ αἴφνης διὰ νὰ ἀντικρούσῃ Δημητρακκάκην τινά. Ἐπὶ τοῦ στήθους του στίλβει εἰς ἀστήρ, μὴ εἶνε ὁ νέος τῆς Τύνιδος; Ἀγνοῶ, ἀλλὰ τὸ στερέωμα τοῦ Τρικούπη λάμπει καὶ ἄνευ ἀστέρων, διότι αὐτὸς μόνος εἶνε ἄστρον φαεινόν. Λόγῳ πολιτικοῦ πνεύματος καὶ προτεσταντικοῦ πουριτανισμοῦ ὁ κ. Τρικούπης εἶνε καὶ ἄνευ τοῦ Καλαποθάκη ὁ μόνος Ἀστὴρ τῆς Ανατολῆς.

Βλέπετε εἰς τὴν ἄλλην πτέρυγα ἐκεῖνον τὸν γηραιὸν bonhomme, ὅστις καμμεῖ καλοκαγαθῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὗ ὁ λευκὸς μύσταξ ἀκουμβᾷ γαλιηνιαίως ἐπὶ τῶν ὑπὸ τὸ χεῖλος λευκῶν τριχῶν, καὶ ὅστις μειδιᾷ ὡς πάππος βλέπων παίζοντα τὰ μικρά του ἐγγόνια; Τί θὰ ἐλέγετε ὅταν μάθητε ὅτι δύο δεκαμελεῖς ἐπιτροπαὶ ἐργάζονται νυχθημερὸν διὰ νὰ μεταγγίσωσιν ἀμφορεῖς ὀλοῦς κωνεῖου ἐντὸς τοῦ στομάχου του; Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς μειδιᾷ. ὦ! τότε μόνον θὰ αἰθριάσῃ ἡ στεγνὴ μορφή τοῦ Τρικούπη, ὅταν κατορθώσῃ νὰ ξεραθῇ τὸ μειδιάμα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς παραστάσεως, ἥτοι ὀλίγον μετὰ τὸ μεσονύκτιον, παρατίθεται μικρὸν δεῖπνον τοῖς προσκεκλημένοις. Οἱ μετασχόντες τῆς παραστάσεως δειπνοῦσιν εἰς ἰδιαιτέραν αἴθουσαν. Τὸ δεῖπνον εἶνε μᾶλλον λιτὸν καμμιὰ κοτελέτα, ὀλίγον ὀρνιθοποῦλι ψητὸ, ὀλίγον pâté, πάντα ραντιζόμενα μετὰ φειδοῦς ὑπὸ βορδιγαλείου καὶ καμπανίτου. Εἰς τὰ ἐπιδόρπια ὅμως εἶνε καὶ στίχοι Βιζυηνοῦ. Ὁ βυζαντινὸς ποιητὴς, σφαιρικός καὶ μυστακίης, ὡς ἱεροδιάκονος ἀγίου τινὸς Νεοκαισαρείας, κυλίσται μέχρι μιᾶς ἐδρας τῇ παρακλήσει τῶν κυριῶν καὶ ἐκεῖθεν ἀπαγγέλλει τὸ Μαρὶὸ καὶ τὸ Μάρτη, ἐν ᾧ ἀστράπτει ἡ φαλακρὰ κορυφή του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του διαστέλλονται ἐξ ἡδονῆς μέχρι τῶν κροτάφων. Εἰς στίχος του πλήρης ἐκθλίψεων καὶ συναίρεσεων ἔρχεται καὶ χώνεται εἰς τὸν λάρυγγά μου, ἂν δὲν ἐσπυδὸν δὲ

οἱ παριστάμενοι νὰ ἐξαγάγωσιν αὐτὸν διὰ περόνης, ἡ διασκέδασις θὰ ἔλγῃ τραγικῶς.

Πρᾶξις Γ'. (Μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἄνεμος φρικαλέος, ἐγείρει πυκνὰ σύννεφα κονιορτοῦ· ἡ ἀτμόσφαιρα μαύρη καὶ θολή, μέσον αὐτῆς μόλις διακρίνονται οἱ φανοὶ ὡς πυγολαμπίδες. Ἐντὸς τοῦ κυκεῶνος τούτου συγκρούονται καὶ στριβιρίζονται ἐναέρια, κόνις, κάρφη, δένδρα, ἵπποι μεθ' ἀμαξῶν, ἄνθρωποι, στέγαι, αἱ στήλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀναρπαστοὶ γενόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου). Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ δωματίῳ μου. Πρόσωπα: Ἐγὼ καὶ ἡ βελάδα μου.

Ἐγὼ (μετὰ λυπηρὸν ὄψος). Θὰ μὲ ἀφήσῃς πάλιν;
Ἐγὼ (θυμωμένος). Δὲν ἔχεις βέβαια τὴν ἀξίωσιν νὰ κοιμηθῶ μαζί σου; . .

Ἡ βελάδα μου καταπίπτει λιπόθυμος ἐπὶ μιᾶς ἐδρας. Τὸ πανταλόνι μου καὶ τὰ ὑποδήματά μου σπενδύουν καὶ τὴν περιποιοῦνται. Οἰκτεῖρων αὐτὴν, τὴν λαμβάνω καὶ τὴν ἐναποθέτω ἥσυχον ἐντὸς τῆς ἱματιοθήκης μου, ὅπου δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὴν ἀκούω ψιθυρίζουσαν τὸν μονόλογον τοῦ Ἀμλέτου.

Τενεκές.

TEPEZA TOYA

Τεργέστη. — Ἀπρίλιος.

Πρὸ πενταετίας περίπου κοράσιον δεκαετὲς περιήρχετο μετὰ τῶν γονέων του τὰς πόλεις καὶ τὰ καφφενεῖα τῶν πόλεων τῆς Εὐρώπης, κερδίζον τὸν ἄρτον αὐτοῦ μὲ τὸ μικρὸν του βιολίον, ὅπερ ἔκράτει διὰ τῶν ἀπαλῶν του χειρῶν, καθὼς τὴν κοῦκλάρ της πλουσίᾳ ὁμήλικος κόρη, καὶ καθὼς οἱ πλάνητες γονεῖς τὴν μικρὰν των καλλιτέχνιδά.

Χθὲς τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ Πολυθεάματι τῆς Τεργέστης ἐφθόσ πλεόν κόρη βιολινίστρια ἐκάλει τὴν πόλιν ἅπασαν εἰς μουσικὴν ἐσπερίδα, κατὰ τὴν ὁποίαν, οὐχὶ πλέον τὴν συμπάθειαν, ἀλλὰ τὸν θαυμασμόν. οὐχὶ τὴν προσοχὴν, ἀλλὰ τὴν ἐκστασιν, οὐχὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν, ἀλλὰ τὸν φανατισμὸν τοῦ κόσμου ἐμελλε νὰ προσελκύσῃ καὶ ν' ἀναρπάσῃ οὐχὶ τὸν ὀβολὸν πλέον τοῦ ἀκροατηρίου της, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν καρδίαν του.

Ἡ πρὸ πενταετίας ἐπαῖτις τῶν καφφενεῶν καὶ ἡ σήμερον βασίλισσα τῆς σκηνῆς εἶναι ἡ **Τερέζα Τοῦα!**...

Τίνες οἱ γονεῖς αὐτῆς, ποία ἡ πατρίς της, ποῦ τὸ πρῶτον εἶδε τὸν ἥλιον, δὲν ἠρώτησα οὔτε, ἀφοῦ θὰ ἐμάνθανον, ὅτι ἐγεννήθη εἰς γωνίαν τινὰ τῆς γῆς, ὑπὸ ζεύγους ἀνθρώπων, ἐν ᾧ προκρίνω τὴν γλυκεῖαν πλάνην τῆς ἐξ οὐρανοῦ καταγωγῆς τοῦ νέου μου Ὁρφέως, ἢ τῆς ἀπὸ τοῦ ἄδου ἀναβάσεως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ λούσῃ τὰς ψυχὰς τῶν θνητῶν εἰς τοὺς ἡδυπαθεῖς τοῦ βιολίου του ἤχους.

Εὐγενὴς τις κυρία Ρωσσίς ἔτυχε νὰ ἴδῃ τὴν Τερέζαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην παίζουσαν τὸ βιολίον της, ἐξετίμησε τὸ καλλιτεχνικὸν της δῶρον, τὴν ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν της, καὶ τὴν ἀπέστειλεν εἰς τὸ κονσερβατό-

ριον τῶν Παρισίων· ἐδῶ· σταματᾷ τὸ εὐγενές τῆς Ρωσσίας ἔργον καὶ ἄρχεται τὸ λαμπρὸν τῆς Ἰταλίδος στάδιον.

Τετραετίαν ὅλην εἰς τὸ ἀνώτατον αὐτὸ μουσικὸν σχολεῖον ἡ Τούα συνέζησε, συνανετράφη, συνεπόνησε μὲ τὸ βιολίον τῆς· δυὰς ἱστορικῶν φίλων, δίδυμοι ἀκόμη ἀδελφοὶ δὲν δίδουσι τὸ παράδειγμα ἁρμονικωτέρας συμβιώσεως, στενοτέρου δεσμοῦ, καὶ μόνον ὁ Παῦλος καὶ ἡ Βιργινία ἡγαπήθησαν τόσον, ὅσον ἡ Τερέζα καὶ τὸ βιολίον τῆς.

Ἡ Τούα ἀποτυποῦσα καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ σῶμα μορφὴν ἀγγελικὴν, φέρει τὴν ἡλικίαν ἣν ἀποδίδουσιν εἰς τὴν πρώτην ἀμαρτήσασαν γυναῖκα, καὶ συνοπτικώτερον εἰπεῖν ἡ ἀγγελικὴ καλλονὴ σύρει ὀπισθέν τῆς διαβολικὴν ἡλικίαν·—εἶναι μόλις δεκαπενταέτις!

Τὸ μέτριον ἀνάστημά τῆς, ἀλλ' εὐλύγιστον, ὡς νήλιος δένδρου κορμὸς καὶ χαριτωμένον, ὡς νύμφης τῶν δασῶν μυθολογουμένης, τὸ θελκτικὸν καὶ παιδικώτατον πρόσωπόν τῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύο ὀφθαλμοὶ πλήρεις ἐκφράσεως καὶ εὐφυΐας ρίπτονται ἐναλλάξ ἐταστικῶς μὲν εἰς τὸ ἀκροατήριον, περιπαθῶς δὲ εἰς τὸ βιολίον τῆς, τὰ χεῖλη τῆς μειδιῶντα ἁθώτερον κάλυκος ῥόδωνιζας πρωΐαν τοῦ Ἀπριλίου, τὰ μῆλα τοῦ προσώπου τῆς ἀμυλλώμενα μὲ τὰ ἐρυθρόλευκα μῆλα τῶν δένδρων, ἡ κανονικὴ τῆς ρίς, καὶ τέλος ἡ ἀντίθεσις τῶν μελανῶν καμπυλωτῶν τῆς ὀφρύων μὲ τὰς δύο σειρὰς τῶν λευκῶν ὡς ἐλεφαντοκόκκαλον ὀδόντων τῆς, καθιστῶσιν ἀγγελικὸν πλάσμα τὴν Τούα.

Ἡ καλλιτέχνις ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐνδεδυμένη λευκὴν ἐσθῆτα υπερβαίνουσαν μὲν τοὺς ὤμους, μὴ κατερχομένην ὅμως τῶν σφυρῶν, καὶ ἀφίνουσιν οὕτω τὸν ὀφθαλμὸν ἐλευθερον νὰ ἐπεξεργασθῇ τὸν μικρὸν τῆς πόδα φρουρούμενον κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ ζεύγους σκαρπινίων λευκῶν, καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ ὑπὸ περικνημίδων ὁμοχρῶν· εἶναι κατάλευκος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι τῶν κατωτάτων τοῦ σώματος αὐτῆς ἡ Τερέζα, τὸ δὲ μετὰ παιδικῆς ἀφελείας καὶ χάριτος ξανθὸν κτένισμά τῆς, τὸ μικρὸν καρρὲ τοῦ παρθενικοῦ στήθους τῆς, ὅπερ, εἰς τοὺς παλμούς τοῦ βιολίου τῆς, πάλλει καὶ αὐτὸ νεαρὸν μόλις τώρα, καθὼς τρυγῶν εἰς τὰς χεῖρας ζωντανὴ κρατομένου, τὸ μειδιάματά τῆς, τὸ βλέμμα τῆς, τὰ πάντα προδίδουσι τὴν μικρὰν τῆς παιδὸς ἡλικίαν, ἅμα ὡς ἐμφανισθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Τοιαύτη ὡς ὑπαρξίς ἡ Τερέζα ἦν ἀσθενῶς ἐσκιαγράφουσα ἐδῶ, διὰ νὰ δώσω, εἰ δυνατόν, ἀκριβεστέραν τὴν εἰκόνα αὐτῆς ὡς καλλιτέχνιδος, ὡς βιολινίστριας.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προῶ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ μουσικοῦ αὐτοῦ δαιμονίου πνεύματος, δὲν νομίζω ἀπὸ σκοποῦ νὰ προτάξω μίαν μου ἰδέαν περὶ μουσικῆς ἐν γένει, ἢ ὀρθότερον περὶ ταύτης ἐρμηνευομένης ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου τῶν μουσικῶν ὀργάνων. Φρονῶ λοιπὸν ὅτι ὅλα τὰ ὄργανα καὶ καθ' ἓν ἕκαστον τείνουσι ν' ἀπομιμηθῶσι τοὺς ἤχους τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, τὸ δὲ τελειότερον εἶναι τὸ μᾶλλον προσεγγίζον εἰς τοῦτο· ἵνα δὲ σαφέστερον εἴπω, διὰ τῆς μιμήσεως δὲν ἐννοῶ ἐνδεχομένην ὁμοιότητα ἐν τῷ ποσῷ καὶ τῷ εἶδει τῶν ὀργανικῶν μὲ τοὺς φωνητικούς ἤχους· ταῦτα εἰσὶν ἐξωτερικὰ ἀπλῶς γνωρίσματα τῆς ἡχικῆς ιδιότητος τοῦ ἀνθρωπίνου λάρυγγος καὶ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου. Ἐννοῶ τουναντίον ἐσωτερικὴν αἰτίαν, ἐνδόμυχον δύναμιν, ἡ ὁποία δίδει εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου χρωματισμὸν τινα, ὅστις συγκινεῖ, ἐνθουσιᾷ, κατὰ κληρῆ-

τὰ ὅσα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν θνητῶν· ἐννοῶ τὸν ἐνδόμυχον τοῦ ἀνθρώπου κόσμον ἐξερχόμενον εἰς μουσικούς ἤχους ἀπὸ τοῦ στόματός του, ἐννοῶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ψάλλουσαν διὰ τοῦ λάρυγγος του, ὅστις εἶναι τὸ φωνητικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ μουσικόν αὐτοῦ ὄργανον. — Ὑπὸ δὲ τὴν ἐποψιν ταύτην, τὸ βιολίον εἶναι τὸ τελειότερον ἀφομοίωμα τῆς φωνῆς τοῦ ἀνθρώπου, τουτέστιν τὸ μόνον μετὰ τὸν λάρυγγα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐρμηνεύονται ἀληθέστερον, πραγματικώτερον τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα.

Μετὰ τὴν φωνὴν λοιπὸν, τὸ βιολίον! . . .

Καὶ ἀληθῶς, τί εἶναι ἡ νεκρικὴ ἐκείνη σιγὴ πέντε χιλιᾶδων ἀνθρώπων ζωντανῶν, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας δὲν ἀκούονται εἰμὴ οἱ ἤχοι τοῦ βιολίου τῆς Τούα, καθὼς ἐν μέσῳ νεκροταφείου τῆς ἀηδόνος τὸ κελάδημα; Ποῖον ἄλλο μουσικὸν ὄργανον δύναται νὰ κρατήσῃ τὴν πνοὴν χιλιᾶδων θνητῶν, καθὼς τὸ βιολίον τῆς Τούα, διὰ νὰ τὴν κάμῃ ἀργότερον νὰ ἐκραγῇ εἰς ἀλαλαγμούς φρενητιώδεις, εἰς ἐκδηλώσεις τρελλοῦ ἐνθουσιασμοῦ, εἰς ἐνδείξεις εἰδυλικῆς λατρείας; Ποῖον ἄλλο μουσικὸν ὄργανον, ὅσον ἰσχυρὸν καὶ ἂν τὸ ὑποθέσῃς, ὅσον βαρὺ, καὶ ἐξ οἴου δῆποτε μετάλλου ἢ καὶ ξύλου κατεργασμένον, ἐκρέμαστέ ποτε ἀπὸ τῶν ἤχων αὐτοῦ ἀναρίθμητον πλῆθος, καθὼς ἡ Τούα ὀλόκληρον τὸ δημόσιον τῆς Τεργέστης, ἀπὸ τῶν ἄκρων τοῦ ὡς πτίλου ἐλαφροῦ δοξαρίου τῆς;

Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ πεποιηθεὶς ἐκείνη τῆς νεαρᾶς καλλιτέχνιδος μὲ τὴν ὁποίαν κρατεῖ τὸ οὐράνιον τόξον τῆς, καθὼς ὁ Ναπολέων τὴν σπάθην του, καὶ καθὼς ὅλα τὰ génies τὸ ὄργανον τοῦ δαιμονίου αὐτῶν πνεύματος; Τί εἶναι ἀκόμη ἡ ἀστραπικία ἐκείνη καὶ ἀπαλωτέρα ἐρωτικῆς θωπείας ἐπαφῇ τοῦ τόξου ἐπὶ τῶν χορδῶν βιολίου, ὁμοία μὲ τῆς χελιδόνος τὸ περυγίσμα ἀνὰ τὴν ἐπιρᾶν κοιμωμένης λίμνης; Τί εἶναι αἱ ἀναρίθμητοι ἐκεῖναι νῦναι τὰς ὁποίας τελειότερος λάρυγξ δὲν θὰ ἠδύνατο εἰς τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα νὰ ἐκτυλίξῃ; Τί σημαίνουν τὰ μαγικὰ ἐκεῖνα συμπλέγματα διπλῶν καὶ τριπλῶν ἤχων διὰ τῆς συζεύξεως ὅτε μὲν δύο, ὅτε τριῶν, καὶ ὅτε ἀπασῶν τῶν χορδῶν τοῦ βιολίου τῆς Τούα; Ἀλλὰ τί εἶναι πρὸ πάντων ἡ ἐπὶ μίᾳ καὶ μόνῃ χορδῇ ἐκτέλεις οὐρανίων φράσεων, ὁμοία μὲ ἐκείνην τοῦ σχοινοβάτου ἀποτολμώντος θανατηφόρον πηδήματα;

Βεβαίως μὴτηρ τρυφερὰ δὲν ἐκνούρισε γλυκύτερον τὸ μονογενὲς τέκνον τῆς ἐπὶ τοῦ λίκνου του, ἢ ὅσον ἡ Τερέζα ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἐπὶ τοῦ βιολίου τῆς!

Τὴν ἤκουσα ἐκτελοῦσαν μουσικὴν ἐκ τῶν κλασικωτέρων, συμφωνίαν τοῦ Φάουστ. Οὐδέποτε ἠγνόησα διαβολικώτερον τὸ μπρίντεζι τοῦ Βεζζεβούλ! οὐδὲ τὴν Μαργαρίταν ἤκουσα ποτε παιδαγωγικώτερον καὶ ἡδυπαθέστερον ψάλλουσαν τὸ θεῖον τῆς συνεντευξέως αὐτῆς μὲ τὸν Φάουστ ἥσμα! οὐδὲ τὸν Φάουστ αἰσθηματικώτερον τὴν σερενάταν του! ἀλλ' οὔτε σειρήνες θὰ ἠδύναντο νὰ κελαδήσωσι μαγικώτερον τὸν στρόβιλον τοῦ βασιλέως τῶν μελοδραμάτων. Καὶ ἐνῶ ταῦτα πάντα εἶχον ὑποστῇ τὴν ποικιλωτέραν καὶ πολυπλοκωτέραν μουσικὴν σύνθεσιν, ἐνῶ τὰ πλεῖστα τούτων ἐμελλε νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἐπὶ μίᾳ καὶ μόνῃ χορδῇ καὶ ἄλλα ἐπὶ δύο ἢ καὶ πλεοντέρων, ἐνῶ ἅνῳ τοῦ σκάφους τοῦ βιολίου ἡ χεὶρ αὐτοῦ εἶχε τεθῇ εἰς ἀπομαχίαν ἢ ἐφεδρείαν, διότι ἡ ἐκτέλεσις ἐν γένει γίνεσθαι ἐπὶ τῆς τρίτης ἢ τετάρτης θέσεως τοῦ ὀργάνου, ἐνῶ ἡ Τερέζα ἐνεφύσα εἰς τὸ βιολίον τῆς ὅλην τὴν ψυχὴν αὐτῆς τὴν καλλιτεχνικὴν, τὸ δὲ βιολίον ἐχάρizen εἰς αὐτὴν ὅλην τοὺ τὴν φωνὴν τὴν

θεσπεσίαν, ἐνῶ . . . καὶ δὲν ἤξεύρω πόσα ἄλλα ἐνῶ, μόλα ταῦτα ἡ δαιμονία καλλιτέχνις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐλησμονεῖ τὸ ἀκροατήριόν της, ὅπερ ἀπελάμβανεν ἐπίσης τῶν ἡδυμολίων τοῦ ὀργάνου της ἤχων, καὶ τῶν ἀγγελικῶν αὐτῆς μευδιαμάτων. Ὅταν δὲ ἐνθους καὶ μεθ' ὀρμητικῆς χάριτος ἀπέσπα τὸ δοξάριον ἀπὸ τὸ βιολίον της, καθὼς βιαίως ἀποχωριζόμενον ἐρωτικὸν ζεῦγος, ἡ ὅταν ἄφρινεν αὐτὸ νὰ καταπέση λεληθότως καὶ οἶνει μόνον τοῦ ἀπὸ τῶν χορδῶν ἐξηντλημένον, σχεδὸν λειπόθυμον, τότε . . . τότε δὴ τότε τὸ ἀκροατήριον μετεβόλλετο εἰς ἓνα Αἶαντα χειροκροτοῦντα, δηλαδὴ *μπουμπουνίζοντα*, τότε ἡ αἶθουσα τοῦ θεάτρου μετεμορφοῦτο εἰς πλακόστρωτον εὐρείαν αὐλὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας καταπίπτουσιν διὰ τῶν σωλήνων καὶ τῶν κεράμων κρουνοὶ ραγδαιοτάτης βροχῆς.

— Καὶ ἡ Τούα ;

Ἦ τὴν εὐδαίμονα θνητὴν ! Ἐν μέσῳ ὅλων αὐτῶν τῶν ἀλαλαγμῶν καὶ χειροκροτημάτων, τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς λατρείας, ἐν μέσῳ τῶν μυροβόλων ἀνθοδεσμῶν καὶ τῶν κανιστρανθένων καὶ τῶν δαφνοστεφάνων καὶ ὅλης αὐτῆς τῆς ποιήσεως, ἀπεσύρετο μὲ τὸν πιστὸν σύντροφόν της, ἡρέμα ὑποκλίνουσα, ἐπιχαρίτως προσμειδιῶσα, διὰ νὰ ἐμφανισθῇ βραδύτερον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἄπαξ, δις, δεκάκις, φρενητιδῶς μετακαλουμένη, διὰ νὰ καταπραῦνῃ ἔσως ἀκόμη καὶ ἀποκοιμίσῃ τὸ μαινόμενον πλῆθος μὲ κυματῶσάν τινα *μαπαλάτα*, καὶ διὰ νὰ ἀποσυρῇ πλεον ὀριστικῶς μὲ τὸ χρυσοῦν της βιολίον καὶ μὲ . . . δύο χιλιάδας φράγκων καθ' ἐκάστην ἐσπέραν !

Dock.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΑ.

XI

Πᾶς τις δύναται νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ σεμνοτυφία εἶναι πολλάκις σύντροφος τῆς δυσμορφίας. Τὰ δύο ταῦτα ἐλαττώματα ἔπρεπεν ἐν τούτοις νὰ ἀποκρούωσιν ἀλλήλα. Ἡ ἀσχημος γυνὴ δὲν πρέπει νὰ διακηρύττῃ ὅτι τὴν προσέβαλλον, πρὶν ἢ ἀκόμη πάθῃ ὕβριν τινά. Ὅφείλει νὰ προλαμβάνῃ τὰς προσβολάς. Ἡμέραν τινὰ φίλη μου τις ἦτο στενοχωρημένη διὰ τὰς ἐρωτοτροπίας ἀσχήμου γυναικὸς, συζύγου ἐνὸς τῶν ἀρχαίων μου συμμαθητῶν. Ὁ φίλος μου εὗρεν αὐτὴν ἀναξίαν πρὸς φιλοφροσύνας, ἃς μόνον γυνὴ ὠραία δύναται νὰ ἀπαιτῇ. Ἐφῆρετο λοιπὸν πρὸς αὐτὴν ὅσον ἡδύνατο φιλοφρόνως, ὡς ἡρμόζετο πρὸς σύζυγον φίλου του. Πρῶταν τινα ἔλαβεν ἐκ μέρους τῶν συζύγων πρόσκλησιν εἰς γεῦμα καὶ τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ θέατρον· ἐζήτησε ν' ἀρνηθῇ, τὴν δ' ἄρνησιν του συνώδευσε καὶ δι' ἀνθυδέσμης, ἀσπασθεῖς φιλοφροσύνης τὴν χεῖρά της. Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἐξέβαλεν ὀξείας φωνάς, εἰς ἃς ὁ σύζυγός της προστρέξας, μόλις ἡδυνήθη νὰ πείσῃ αὐτὴν ὅτι ὁ φίλος του δὲν εἶχε σκοπὸν τοιοῦτον. Ἦν δὲ ἡ τελευταία ἀνθοδέσμη ἣν ἔδωκεν ὁ ἀτυχὴς, νομίζω δὲ ὅτι ἦτο καὶ ἡ πρώτη.

XIII

Δὲν εἶναι κακὸν νὰ ἀγαπᾷ τις ὀλίγον τὰς γυναῖκας. Κίνδυνος τότε μόνον ὑπάρχει, ὅταν προτιμᾷ μίαν.

XIV

Τὸ παιῖσμα γυναικὸς ἔχει πάντοτε δικαιολογήσεις, ἃς δὲν ἔχει τὸ τοῦ ἀνδρός. Πόσαι γυναῖκες θὰ ἐσώζοντο, ἐὰν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ παισίματός των εἶχον ἐν μόνον τεμάχιον ἄρτου !

Δὲν λυπεῖσθε ὅταν βλέπετε ἐν ταῖς ὁδοῖς μικρὰς κόρας, ρακενδύτους, γυμναὶ τοὺς πόδας, ὠχράς, ἰσχνὰς, ἐνοκλαζούσας ἐν τινι γωνίᾳ ἢ ἐν ταῖς θύραις καὶ προσμενούσας ὅπως φανῇ τις ἢ ἀνεχθῶσιν αὐταὶ ἵνα τείνωσι τὴν χεῖρα καὶ αἰτήσωσι διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς ἐλεημοσύνην, ἣν χίλιοι μετὰξὺ ἡμῶν ἀρνοῦνται καὶ εἰς μόνον δίδει; Καὶ ὕστερον ἐκπλήττεσθε συναντῶντες ἄλλας, διακρινομένας διὰ κοσμημάτων ψευδοχρύσων, θλιβερωτέρων τῶν ρακῶν τῶν πρώτων, προσφερούσας διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ σῶμά των, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας δεχομένας τὸ ἀντίτιμον τῆς πωλήσεως ταύτης !

Δὲν ἐπικρίνω ποσῶς ἐνταῦθα τὴν κοινωνίαν. Δὲν ζητῶ ὅπως ἀπασαί αἱ πληγαὶ αὐταὶ ἰαθῶσιν ἀμέσως· γνωρίζω, δυστυχῶς, ὅτι εἶναι ἀδύνατον καὶ ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἐπικρίσεων μᾶλλον βλάπτει ἢ ὠφελεῖ· ἀλλὰ ζητῶ περισσότεραν ἀγαθότητα, ἢ μᾶλλον ὀλιγωτέραν σκληρότητα, διὰ τὰ ἀτυχῇ ταῦτα ὄντα.

Ο ΜΑΗΣ

Γιὰ τῆς Ἀδάμαις ἤκουσε κι' ὁ Μάης ὁ κυόμενος,
μὰ ἔρριξε τὸ μάτι του καὶ 'στὰ Βελεντοικὰ,
καὶ ὅλος ἀνατρίχιασε καὶ κρυολογημένος,
ἐθόλωσε, συννέφρασε σὰν τὰ πολιτικά.
Κι' ἀντὶ λουλούδια, ἀνοιξὶ καὶ γέλοια νὰ σκορπίσῃ,
μὲ λάσπη καὶ χιονόνερο ἐδρόσισε τὴ φύσι.

Souris.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΧΟΙΤΟΠΟΥΛΟΥ.

ΕΦΘΑΣΑΝ ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΑΛΕΞΗΝΕΜΑ,

ἦτοι τὰ ἀπὸ τοῦ ἀέρος προφυλαττόμενα **κανδηλιέρια**.

Προφθάσατε νὰ προμηθευθῆτε, διότι κατ' ἔτος ἐξαντλοῦνται πολὺ ὀγλίγωρα.

Ἐφέτος ἔφερε διαφορὸν ποιότητων· διὰ τὰς ἀριστοκρατικωτέρας σάλας καὶ τὰ δημοκρατικώτερα σαλόνια.